

Jana Veinberga

MĀKONAINA NAKTS

ZVAIGZNE

821.174-31
Ve 222

Vāka dizaina autore **Natālija Kugajevska**

Vāka noformējumā izmantoti fotoattēli:

[naidera/depositphotos.com](https://www.naidera.depositphotos.com)

[STYLEPICS/depositphotos.com](https://www.stylepics.depositphotos.com)

[georgeeb/depositphotos.com](https://www.georgeeb.depositphotos.com)

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Jana Veinberga, 2020

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8724-0

Beta

“Tu tiešām cerēji uz ko citu?” Beta drūmā nolemtībā sev jautāja, aplūkodama milzīgu, melnu uzrakstu *RICH BICH* uz mājas ārsienas. Naktī mēness slēpās aiz mākonjiem, un tumšie ēkas logi vandaļiem bija ziņojūši, ka viesnīca ir tukša. Turklāt, kā par nelaimi, ar kustību sensoru aprīkotajai laternai aizvakar bija izdegusi spuldze. Svētdienā meistars nestrādāja, un laterna bija pārāk augstu, lai viņa pati varētu spuldzi nomainīt.

“Vai viņi novēro un gaida izdevīgu brīdi?” Beta bezspēkā paberzēja melnos burtus. Baloniņkrāsu vieglāk bija aizkrāsot nekā nomazgāt.

Atgriezusies savā dzīvoklī, kas atradās ēkas galā, viņa sastinga. Mājas dziļumā atskanēja savāda skaņa. “Es taču aizslēdzu durvis? Vai arī neaizslēdzu?” Beta domās atgriezās savās širīta gaitās un secināja, ka viesnīcas ārdurvis palikušas vaļā. “Varbūt ieradies kāds viesis?” Tā gan būtu laime. Tomēr, izņemot pirmīt dzirdēto dīvaino skaņu, apkārt valdīja klusums. Beta turpināja ceļu uz viesnīcas vestibulu, bet neko aizdomīgu nemanīja.

“Laikam tikai izlikās,” viņa nolēma un ieslēdza datoru, lai veltītu rīta cēlienu dokumentu kārtošanai. Hallē iečikstējās grīdas dēlis. Betas pirksti sastinga virs datora klaviatūras, sirds metās trakos auļos. Iztēle

uzbūra melnos cimdos tērptas rokas, kas sniedzas pēc viņas kakla... Tā bija aina, kas Betu nakts murgos vajāja kopš bērnībā redzētas šausmu filmas.

No savas vietas Beta pārredzēja tikai daļu halles – acīmredzot tas, kurš čikstināja grīdu, atradās pie loga. Drebošu roku Beta taustījās pēc telefona, bet kabata izrādījās tukša. Telefons laikam bija palicis virtuvē, kur viņa dzēra patīkamu rīta kafiju, līdz, palūkojusies laukā, ieraudzīja noķēpāto sienu.

Meklējot pēc ieroča, skatiens apstājās pie grīdas vāzes ar pūpolu zariem. Cenzdamās kustēties pavisam nedzirdami, Beta pacēla vāzi un virzījās uz halles pusi. Vāze izrādījās diezgan smaga. Diez vai viņa spēs ar to iesist vai iesviest uzbrucējam. “Nu nekas, vismaz izmantošu kā aizsegu,” Beta sprieda.

Tikmēr mājā atkal bija iestājies klusums. “Te neviena nav,” Beta centās sevi mierināt, līdz elpa iestrēga krūtīs un vairs nebija dabūjama ne uz priekšu, ne atpakaļ. Pie halles stiklotās galasienas ar muguru pret Betu stāvēja vīrietis un pētīja ezeru. Melnajā jakā ietērtā mugura šķita milzīga, garās kājas sedza tumši džinsi, rokas bija sabāztas kabatās. “Viņam noteikti ir ādas cimdi.” Betas bailes turpināja attīstīt fantāziju ainas.

Laikam viņas izmisīgo cīņu pēc elpas varēja labi dzirdēt. Vīrietis pagriezās un veltīja Betai pētījošu skatienu.

– Labdien! – Viņam bija zema, nedaudz aizsmakusi balss.

Svešais uzreiz nemetās Betai virsū un rokas joprojām palika kabatās, tāpēc žņaudzējs pakrūtē nedaudz atlaida.

– Labdien! – Sveiciens vairāk līdzinājās krekšķim. Tā kā vīrietis vēl nebija Betu nogalinājis vai aplaupījis, tas droši vien bija viesis. Cenzdamās ar domu spēku nomierināt joprojām satrauktos nervus, Beta mudināja sevi izrādīt nepieciešamo viesmīlību.

– Piedodiet, es nedzirdēju jūs piebraucam.

– Es nācu kājām.

Beta vēlreiz nopētīja svešinieku. Viņš nemaz neizskatījās pēc tūrista kājāmgājēja. Tomēr pie viena no klubkrēsliem stāvēja paliela mugursoma.

– Cik ilgi paliksiet?

– Es atnācu, jo izlasīju jūsu sludinājumu.

Jau atkal. Šajā rītā uz Betas nerviem laikam varētu strinkšķināt melodijas kā uz nospriegotām stīgām.

– Tas ir pārpratums. – Nebija pirmais gadījums, kad vietējā avīzē ievietotā reklāma aicināja visus gribētājus apmesties viņas viesnīcā bez maksas. Brīnums, ka ēka jau nav pilna ar slaistiem un bomžiem kā citas reizes.

– Jūs jau kādu atradāt?

– Ko atradu? – Varbūt tagad viltus ziņā piedāvāta balva pirmajam, kas ieradīsies?

– Darbinieku.

– Darbinieku? – Beta saprata, ka, atkārtojot svešā vārdus, izklausās pēc papagaiļa, tomēr mēģināja iegūt laiku, lai izdomātu, kā tikt no šī tipa vaļā.

– Es runāju par darba sludinājumu. Palīgs viesnīcā. Tas gan bija publicēts pirms mēneša. Domāju – varbūt vēl neviens nav pieņemts.

– Jā.

Beta vairākas reizes bija meklējusi darbiniekus ar interneta starpniecību un saņēmusi niecīgu skaitu

pieteikumu no nekam nederīgiem kandidātiem. Viņa galvenokārt cerēja uz citu novadu iedzīvotājiem, kas ielūkoties portālā, tomēr arī ar tiem līdz šim nebija veicies. Svešais laikam runāja par sporta sacensību laikā ievietoto sludinājumu. Toreiz pat viņas viesnīcā trūka vietu, toties tagad viesu bija tik maz, ka elektrības rēķinam nāksies aizņemties no melnākām dienām atliktā uzkrājuma. Kā lai viņa samaksā kādam algu?

– “Jā, ir pieņemts” vai “jā, nav pieņemts”? – Svešais neuzticīgi skatījās Betā, iespējams, nosprieždams, ka īsti riktīga viņa nav.

– Nav pieņemts, bet tas vairs nav aktuāli.

– Žēl. – Vīrietis beidzot sakustējās, tuvodamies zemē noliktajai mugursomai.

Beta atviegloti nopūtās, redzot, ka rokas viņam kailas, bez melniem cimdiem.

– Man tiešām ļoti vajadzīgs darbs.

– Mēģiniet citā viesnīcā. Pilsētā ir vēl divas.

– Iespējams, tas izklausās augstprātīgi, bet es negribu strādāt pilsētā. Te ir daudz skaistāk. – Viņš pamāja uz ezera pusi. – Jums nevajag palīdzēt ar to vāzi? – vīrietis turpināja, kad Beta uz viņa žēlošanos nereaģēja.

– Ko?

– Jūs gribējāt to kaut kur aiznest? Izskatās smaga.

Tikai tagad Beta atjēdza, ka joprojām tur rokās grīdas vāzi ar pūpoliem. Nu, kad bailes bija rimušas, tā bīstami zvārojās un draudēja izslidēt no rokām.

– Es paņēmu! – Redzot, ka vāze tūlīt kritīs, svešais metās pie Betas.

Straujās kustības sabiedēta, viņa palaida vāzi vaļā. Vīrietis paspēja to notvert pie pašas grīdas. Tikai

ūdens izšļakstījās un izbira daži zari. Teicams reakcijas ātrums.

– Mani sauc Filips. Filips Dārziņš. – Nolicis vāzi stūrī, viņš sniedza Betai lielu plaukstu. Saules stari nu apspīdēja vīrieti no sāniem, un Beta pamanīja, ka viņa acis ir tumši zilas, gandrīz melnie, nedaudz viļņainie mati vietām sākuši sirmot, bet āda ir neveselīgi bāla un zodu sedz sirmi bārdas rugāji. Izskatījās, ka viņš labu laiku nav skuvies. Svešā vecumu bija grūti noteikt. Iespējams, četrdesmit, bet varbūt visi piecdesmit. – Jums no manis nav jābaidās, – viņš piebilda, kad Beta nespēja pretī roku.

– Kāpēc jūs domājat, ka es baidos?

Tagad Filipa sejā parādījās vāja smaids atblāzma.

– Ko jūs gribējāt darīt ar to vāzi? Sviest man? Tā ir pārāk smaga, lai kalpotu par ieroci. – Viņš salasīja izbirušos zarus un ar pirkstu galiem noglāstīja pūpolu pūkainos bumbuļus. – Vai te zied arī ievas un dzied lakstīgalas?

– Dzied. Naktī logu nevar turēt vaļā. – Betai nekļuva skaidrs, kā viņi no sarunas par darbu un bailēm pēkšņi nonākuši līdz lakstīgalām.

– Tieši tādēļ šī ir labākā vieta.

– Labākā vieta? – Beta nespēja izsekot vīrieša domu gājienam.

– Kur strādāt. Ļoti sen neesmu dzirdējis lakstīgalas.

– Tātad jūs izvēlaties darbu, vadoties no ievām, lakstīgalām un vietas skaistuma? Tad jau nebūs laika strādāt. – Šī lakstīgalu milētāja pretenciozitāte Betu nokaitināja, un tas beidzot palīdzēja izrauties no sa stinguma, kurā viņu bija iedzinušas bailes.

– Jūs esat šerpa. – Atkal tikko manāms smaids.
– Man tikai gribas strādāt patīkamā atmosfērā, nevis dzelzsbetona būrī bez dienasgaismas.

– Izklausās pēc cietuma. – Beta nodrebinājās no domas, ka vīrietis varētu nākt taisnā ceļā no turienes.

– Tikai pēc lielpilsētas kantora. Kā tad būs?

– Man nevajag darbinieku. Piedodiet, ka sludinājums jūs maldinājis.

– Kādam taču būs jānotīra vai jāpārkrāso tā siena. Un arī spuldze jānomaina. Pati jūs ar visu galā netiksiet.

– Kāpēc jūs domājat, ka nevaru nomainīt spuldzi?

– Jūs uz to paskatījāties ar diezgan izmisušu skatienu. Piedodiet, ka novēroju, jūs nebrīdinot. Un par algu varat uzreiz nerunāt. Kad parādīsies viesi, tad arī samaksāsi.

– Kāpēc... – Beta iesāka, bet Filips laikam gribēja parādīt sevi kā izcilu dedukcijas meistar.

– Tāpēc, ka viesnīca ir tukša. Tāpēc, ka redzu papildnam darbu, kuriem, piedodiet par dzimumdiskrimināciju, vīrieša rokas ir vairāk piemērotas. Tāpēc, ka pamēģināju dažās vietās, kur maksāja algu, bet atmosfēra bija šausminoša, savukārt šī viesnīca mani apbūra no pirmā brīža. Tāpēc, ka gribu noenkuroties kādā klusā, mierīgā vietā. Vai atbildēju uz visiem jūsu jautājumiem?

– Es nezinu... – Piedāvājums bija vilinošs, bet viņa zināja, ka nespēs Filipam samaksāt. Vismaz līdz vasarai ne.

– Teiksim tā. Šī māja pieder jums, vai pareizi?

– Jā, protams. – Beta nesaprata, uz kurieni svešais stūrē.

– Tad es pie jums dzīvošu kā jūsu personiskais cie-
miņš, piemēram, radnieks. It kā aiz gara laika es kaut
ko padarīšu, bet jūs, ja nav grūti, pacienāsiet mani ar
brokastīm un pusdienām. Pēc mēneša varam pie šīs
sarunas atgriezties. Tas der? – Filips vēlreiz pastiepa
Betai roku.

Tāds piedāvājums šķita vēl aizdomīgāks nekā dažu
personāžu aicinājums neķēpāties ar līgumiem, maksāt
pa dienām un skaidrā, jo viņi, lūk, paralēli saņemot
bezdarbnieku vai citu pabalstu. Diez kas par to būtu
sakāms Darba inspekcijai, ja tāda te parādītos?

– Jūs esat no Darba inspekcijas? – Varbūt tagad
bija nolemts Betu izputināt, uzrīdot viņai kontroles
institūcijas. Tāda svešinieka parādīšanās nevarēja būt
sagādīšanās.

– Noteikti ne. Neesmu ne no VID, ne Darba, ne
Veselības inspekcijas. – Tomēr viņš bija aizdomīgi zi-
nošs. – Vienkārši gribu kādu laiku padzīvot laukos.
Bez cilvēku pūļiem, mašīnām, stresa. Vienlaikus varu
pastrādāt fizisku darbu. Ja nevarēsiet maksāt, neban-
krotēšu. Kā tad būs?

– Nē. – Kādu mirkli šķita ārkārtīgi kārdinoši pie-
dāvājumu pieņemt. Ne tikai darbu dēļ. Beta justos ne-
daudz drošāk, ja te uzturētos vēl kāda dzīva dvēsele.
“Atjēdzies, tev pietiek problēmu,” viņa sevi norāja.
– Nē. Es jūs nepazīstu, nemācēšu nevienam samelot,
ka esam draugi.

Filips saviebās. Viņš izņēma no mugursomas pasi
un sniedza Betai.

– Ieguglējiet. Varbūt tad jums šķitīs, ka pazīstat
mani pārāk labi. Tikai nevajag visam ticēt.

Filips Dārziņš, dzimis 1977. gadā. Pase nekādus brīnumus neatklāja, un viņa vārds Betai neko neizteica. Tomēr laikam jau kāda slavenība, ja piesauca gugli.

– Jums jebkurā brīdī ir tiesības pateikt, lai vācos prom. Un, jā, varam pārrunāt šo situāciju pēc nedēļas, ja jums nepatīk mēnesis.

“Viena nedēļa,” Beta visbeidzot nosprieda.

– Labi. – Viņa pastiepa Filipam plaukstu. – Beta Laudere. – Filipa roka bija silta, un ādas raupjums neļāva īsti ticēt stāstam par sēdēšanu pilsētas kantorī. Bet viņš jau bija teicis, ka arī iepriekš šur tur pastrādājis.

Tagad bija mirklis, kad no visiem klusajiem stūriem vajadzētu lēkt ārā slēpto kameru operatoriem un kādai spiedošai režisorei ar iztaisnotiem matiem un lielām krūtīm mesties Filipam ap kaklu ar tekstu: “Jes, tu atkal to paveici! Filipiņ, tu esi lielisks, tu viņu apvārdoji.” Tomēr nekas nenotika.

– Tātad? – Filips pārtrauca Betas iztēles lidojumu. Viņu plaukstas joprojām bija sakļautas rokasspiedienā.

– Runāsim pēc nedēļas. – Beta atbrīvoja roku. – Tikai jūs ļoti maldāties, ja domājat, ka šī vieta ir mierīga.